

Rozhovor s Briandem

Čekala jsem v hospodě U Tří Elfů u uždibovala z krajíce chleba, který jsem měla na stole spolu s pečeným kouskem masa a pintou piva. Hlavou se mi honilo vše, co jsem za uplynulý týden prožila bez svých přátel a těšila jsem se na trochu klidu při vyprávění jejich příběhů. Jistě se během toho času, co jsem s nimi nebyla, udála spousta. Všimla jsem si, že se na mě několik hostů od okolních stolů pokradmu dívá a něco si pošuškává...

Najednou k mému stolu došli všichni moji známí a také jeden podivný chlapík s polovinou hlavy i tváře vyholenou a další polovinou obarvenou namodro. Jeho zjev mě poněkud vykolejil a o mnoho víc poslední slova, která pronášel cestou k mému stolu:

„Tu hobití zlodějskou couru chytím a vlastníma prackama rozcupuju!!!!“
Poněkud jsem se u stolu přikrčila, naježila se a čekala, co bude dál.

„Klídek, malá, to není na tebe...Tohle je Falguard, náš nový přítel. A honí půlčici, která loupila v Tormově chrámu,“ vysvětlil mi polohlasně Boris a já pomalu sundala ruku z dýky, kterou jsem měla připevněnou na pravém stehně.

V celkovém klidu jsme se najedli, já se ve zkratce dozvěděla o bojích na hřbitově a o tom, že nás čeká asi ještě dlouhá a nebezpečná cesta, než budu moct zase trochu vydechnout a odpočinout si.

Thormův chrám mě uchvátil nejen svou velkolepostí a velikostí, ale také podivným dechem posvátna, který mi foukl do tváře hned, jak jsme do něj všichni vstoupili. Otec Briand, se kterým měli moji přátelé schůzku, přišel ještě dřív, než jsem se pořádně rozhlédla. Chvilí jsem ještě obdivovala krásu chrámu, takže jsem rozhovoru příliš nevěnovala pozornost.

„...proto bych od vás potřeboval ještě další, malou službičku.“ Říkal otec Briand v okamžik, kdy jsem ho konečně začala plně vnímat. „Mám v plánu uskutečnit jistý magický rituál, velice složitý magický rituál...A jednou z přísad, kterou na něj potřebuji, je residium...takový stříbrný prášek...vždyť zasvěcení vědí,“ poznamenal a usmál se na Taviho. „Osobně jsem si ho objednal, ale bohužel mi z Gromlarových dolů nebyl doručen. Své kněží tam poslat nechci, zem není v posledních letech bezpečná...a tak jsem si říkal, že byste pro mě za určitý finanční obnos mohli tuto službičku vykonat...tisíc zlatých by mělo stačit...“

„Pro každého?“ Otázal se Fildar. Tomu jsem se jen potichu zasmála a Briand na něj pohlédl způsobem, který jasně říkal, že daná částka je pro všechny.

„Samozřejmě já práci udělám, ale záleží mi i na ostatních,“ promluvil Falguard a pohlédl na ostatní.

Všichni vypadali, že za slušný peníz by život nasadili, ale přeci jen tisíc zlatý pro devět lidí nikomu nepřišlo jako slušný peníz...

„A co částku zdvojnásobit? Cesta není zrovna bezpečná, sám jste to řekl.“ Řekl Falguard a všichni se po něm překvapeně podívali...Nu ale co, když už se smlouvá, i já jsem pro každou špatnost.

„Ale chrám je chudý, nemůže si to dovolit,“ oponoval kněz a náš pomalovaný přítel vypadal, že už argumentovat raději nebude.

Podívala jsem se na kněze svýma nevinnýma blankytnýma očima a spustila: „Ale my jsme jen dvě křehké ženy, vid' Mialee, a cesta pro nás bude obtížnější...navíc já jsem taková malá...pro váš chrám vše ráda udělám, ale přeci jen jistá peněžní odměna by mě neurazila. A pokud nám vyšší odměnu dáte, slibuji, že vám polovinu dám do chrámovní kasičky.“

„Ale mladá dámo, to bych vám mohl rovnou dát jen tisíc,“ pousmál se kněz nad mou očividnou hloupostí.

„Velebný pane, já přeci nemohu mluvit za ostatní,“ zašeptala jsem a podívala se na Borise.

„Navíc vy víte, že my jsme jediní, kteří se do dolů nebudou bát,“ pokýval na Brianda i Tavi. To kněz začal vypadat opravdu nervózně, jakoby nám peníze dát chtěl, ale něco mu v tom bránilo.

Přitočila jsem se k Borisovi a zašeptala: „Připomeň mu všechny výpravy za peníze, které jsme udělali, třeba ho to přesvědčí o naší spolehlivosti.“

Z druhé strany Borisovi něco šeptal i Marcus. Na Borisovo přesvědčování, v němž právě uvedl jako příklad všechny úspěšné výpravy od zatčení Zorkána po návrat ze hřbitova, kde řádila striga. A Briand nám nakonec dva tisíce zlatých slíbil. Za jeho velkodušnost jsme každý daroval při odchodu z chrámu zlatáček do Tormovy kasičky.

Vyšli jsme ven do slunného odpoledne a chtěli jsme se vydat na cestu do Dolů. Najednou se nám však do cesty připletl.....Hanzlík, sluha mrtvého Daleka Rabuše. Špinavý a zapáchající nás skoro na kolenou prosil o nějakou práci. Nikdo se neměl k činu a tak si ho najal Falguard jako osobního nosiče, za drobný peníz a stravu. Pokračovali jsme k bráně, když do Aldrika vrazila utíkající hobitka, jen ji Falguard spatřil, zařval jako rozběsnění tur a rozehnal se za ní...

O zlodějce od Mialea

Stanuli jsme na malém prostranství. Zatímco ostatní se zdáli zadýchaní, já jsem lapala po dechu – jak už je to dlouho, kdy jsem naposledy běžela po pláních? Půl roku, než jsem se začala protloukat městem? Měla bych přestat tolik pít pivo, jeden pak cítí, jak se mu nohy a byl to moudrý muž, kdo řekl, že alkohol je metlou všeho lidstva. Škoda jen, že nedodal i elfstva.

Hobitka ječela, ale nikdo si toho zřejmě nevšiml, naopak; když jí Tavi přitlačil hůl na hrdlo, ozvalo se pár bouchnutí okenic; chudá čtvrt', lidé nechtějí mít potíže. Ani se jim nedivím.

Zato ti, co se objevili po stranách a sevřeli nás do kleští, zřejmě potíže mít chtěli. Obklopila nás šestice dosti otrhaných, nicméně i dosti ozbrojených lidí. Než jsem se stačila obrátit, abych se zeptala Marcuse, co uděláme, ozval se hluboký bas s jakýmsi bojovým pokřikem a já jsem koutkem oka spatřila, že Aldrik s pozvednutým kladivem zaútočil.

Nu dobrá, tak tedy boj. Oni se stejně moc na vyjednávání netvářili.

Než jsem stačila tasit zbraň, proletěla mi těsně kolem ucha šipka z Fildarovy kuše. „Míř pořádně,“ zasyčela jsem, ale na nic víc už nebyl čas.

Ameras stál na nádvoří domu, držel dřevěný meč a klepl jím do klacku, který držela jeho malá sestra. „Nesmíš svému nepříteli dát šanci, aby tě překvapil, Lištičko...“

Žebrák přede mnou se pohnul ke mě a byl rychlejší než já – ostatně měla jsem dojem, že všichni byli rychlejší než já; sotva jsem tasila, tančící trpaslík Boris už jednoho z trhanů srazil k zemi.

„Musíš být hbitá a rychlá...“

Neobratně máchl mečem, bylo poznat, že to není žádný bojovník, ale obyčejný lump, kterému někdo dal zbraň, aniž by ho s ní naučil. Vyhnout se té ráně nebylo těžké, úkrok do strany a otočka jako v tanci.

„Nepřítele snadno odhadneš podle první rány, ale nesmíš ho podcenit...“

Tohle bude hanebně lehké, takový boj si jeden ani neužije. Uděláme to zajímavější. Nechala jsem ho znovu zaútočit, když jsem klamně naznačila úskok do strany. Pak jsem se rozpřáhla, můj meč pročísl vzduch arazil si cestu k jeho hrudi.

„... protože nejhorší jsou ti, kteří neumí bojovat. Ti nemají pravidla a štěstí jim přeje, takže občas zabijí i toho nejsilnějšího elfa.“

A narazil na jeho zbraň. Zamračila jsem se, že odrazil tu ránu, překvapilo mne a ještě více mne překvapilo, jak v zoufalství bodl. Rána prošla místem, kde jsem měla rozevlátý plášť, látka zasyčela, jak ji protrhl.

„Zbytečně neplýtvej silami...“

Můj plášť! „Ty pancharte!“ Šavle ho zasáhla zesponu do brady. Zavřel oči, vyděšený, nečekal útok druhou rukou. Krev vystříkla do vzduchu a když spadl na zem, kolem hlavy se mu pomalu rozlila tmavá skvrna. Chtěla jsem se otočit, ale náhle jsem uslyšela strašlivý jekot; otočila jsem se a spatřila Folkguarda.

Na bodci jeho obrovité sekyry vězela drobné malé tělíčko, až jsem se v první chvíli polekala, že je to chudinka malá Lili. Nebyla to ale ona, naopak, byla to Liliana, o které nám posledně v hospodě vyprávěl, že ji hledá.

Křičela, tvář znetvořenou bolestí, a všichni ustrnuli a dívali se s hrůzou. Folkguard s ní mrštil o zem, až kosti zapraskaly na popukaných kočičích hlavách. Bezohledně vytrhl sekyru z rány, až jsem zavřela oči při tom pohledu.

„Neboj se, maličká,“ řekl hlasem, který přetékal v tu chvíli pomstychtivostí a zlem, „nebude to tak rychlé.“

Pozvedl sekyru do výšky jako kat. A když jsem uviděla, jak sviští nenávratně k malé hobitce svíjející se na zemi hrůzou a bolestí, odvrátila jsem se. Kéž bych mohla zapomenout na ten srdce drásající řev, na čvachtavý zvuk, na skřípění kamenů, o které se dřela čepel sekyry. Vlasy se mi zježily hrůzou.

Když jsem se odvážila otevřít oči, spatřila jsem Lili, která s otevřenou pusou hleděla na zvěrstvo, které Folkguard páchal, a v jejích očích se hromadily slzy bezmoci a zloby.

Tavi se rozběhl za čarodějem, kterého jsem si předtím nevšimla, a kolem mě prosprintoval po zuby obrněný Boris, křičící něco jako: „Uхни, elfko!“. Sotva mě minul, proběhla kolem mě další ozbrojená dělová koule, tentokrát Aldrik, který se neobtěžoval s křikem a se supěním se snažil dohnat Borise. Až pak jsem si všimla v dálce muže, kterého pronásledovali. Bylo už víceméně po boji; naši nepřátelé leželi na nádvoří více či méně mrtví a více či méně zrubaní.

Folkguard se opřel o svou sekyru a potěšeně se díval na malou mrtvolu, kterou zohavil k nepoznání.

Spatřila jsem Lili, která se třásla vzteky a najednou vyskočila k němu a vrazila mu takovou facku, až barbar překvapeně zamrkal.

„Lili,“ promluvil bledý Marcus, ale malá hobitka ho neposlouchala.

„Ty... ty zvíře!“ zakřičela vztekle Lili.

Folkguard se na ni překvapeně díval, ale neudělal nic.

Kromě trpaslíků a eladrina tu stál Feldar, který beze slova sklízel kuši, a Marcus, který se podíval na mrtvolu a pak na nás ostatní. Když si všiml mého pohledu, jen pokrčil rameny a pousmál se. No co, mě to nevadí, chápu, že i upíři občas musí z něčeho žít. Přesto jsem se otočila.

Uviděla jsem, jak Tavi vleče čaroděje, který se vzpouzel, vrhal po něm kouzla a všemožně se vytrhával z jeho sevření.

„Bravo, do toho, čaroději,“ ozval se vedle mne suchý sarkastický hlas. Ani jsem se nemusela otáčet, abych věděla, že je to opět Boris. Kdo jiný také...

Tavi se rozmáchl hůlkou, ale ta jen barevně zajiskřila a nic jiného se nestalo. Čaroděj mu vrazil loktem do tváře.

„Ano, to je ono, takhle se perou čarodějové,“ ozvala se někde u mého pasu ta ironická škatule zbraní. „Žabaři,“ obrátil se k Aldrikovi, který vedle pokyvoval hlavou a mručel.

K čaroději přiskočil Korinn, chytl ho prackou a pak mu dal takovou ránu jílcem do tváře, že se čaroděj zlomil v kolenou a spadl mu do dračí náruče.

Vykročila jsem k nim, zatímco Tavi ho triumfálně vlekl k nám.

„Výborně, tak máme zajatce; co s ním budeme dělat?“ zeptala jsem se.

„Co já vim, klidně ho můžeme voject,“ zavrčel drakoniánec.

Boris, který si povídal s Aldrikem, se něčemu zasmál.

„Hej Borisi,“ kývla jsem na něj se smíchem, „máme zajatce; prý ho můžeš oject.“

„Cože?“ zavrčel s kamennou tváří; i když lépe by se snad slušelo říci s železnou.

„Cože?“ založil si ruce vedle něj stojící Aldrik.

„Jiní by za to platili,“ mrkla jsem na ně, ale pochopila jsem, že jsem narazila. Krucinál, trpaslíci mrňavý, žádný smysl pro humor to nemá. „To byl vtip,“ naklonila jsem smírně hlavu ke straně. Nu což, když bude našťvaný na mě, alespoň už nebude mít narážky na to, jak báječné je užití si s elfy.

„Vtip?“ opakoval Aldrik a pod těmi slovy by se zachvěl i kámen.

„Vtip; to je to, co se říká, aby se lidé zasmáli,“ povzdychla jsem si, „vy nemáte žádný smysl pro humor.“

„Cože?“ opakoval Boris.

„Smysl pro humor, Borisi,“ řekla jsem, ale už mě unavovalo hádat se s nimi. *Pořád se hádat s nimi.* Došla jsem k němu a podala jsem mu ruku. „Ale promiň, jestli se tě to dotklo. Mír?“

„Cože?“ zatvářil se znechuceně a mě napadlo, jestli zná i jiné slovo.

„Ale nic,“ mávla jsem rukou a vykročila jsem po cestě.

Cesta do Gromlarových dolů popisovaná Borisem

Tak ještě pár kroků a opustíme Bandurovu brá...

A je to tady.

Opustili jsme město skrze hlavní bránu do otevřené krajiny. Ještě mnoho mil podél cesty byla půda obdělána a udržovaná. I několik mil od města se zde nacházelo mnoho statků a jiných obydlí. Cesty lemovali pole a blízké lesy už byli kvůli nenasytnosti města dávno vykáceny.

Takto to pokračovala asi dva dny, vždy se našlo místo pod střechou pro přespání a cesta byli klidné. Ale jak jsme se dostávali dále od města na méně udržované cesty i samotná krajina začínala být méně udržovaná a mnohem divočejší.

Ten temný elf, Tiamat ví jak se jmenuje, často lezl na nejvyšší stromy v okolí a varoval nás jestli je něco podezřelého v okolí a musím říct že se nám jeho rady leckdy hodili. Pomohl se nám vyhnout rovnou několika místům na které udeřil Kouzlmor. Každý ví jak jsou tyto místa nebezpečná a nikdo neví co všechno se na těchto místech dá potkat.

Nebýt lehkého bloudění které provázelo naší cestu bylo by to jednoduché. Tedy nebýt lehkého bloudění, náboženského poblouznění naší elfky Mialee a toho nerudného dědka v té zapadlé vesnici kterou jsme procházeli.

Ještě štěstí že se Tavi tak vyzná v blízkém okolí a také díky prořízlé puse naší malé půlčické společnosti Lily (a velké dávice jejího štěstí že zrovna v tomto zapadákově potká jednoho ze svých starých partáků z Luskanu).

A nesmím opomenout mé skvělé stopovací techniky! Tedy spíše než mé stopovací techniky mou zručnost v alchymii. Leckdy už my zachránila život (je dobré vědět jak vyrobit různé protijedy když žijete delší dobu v Luskanu) a nyní nás i dostala blíže k našemu cíli.

Stačí špetka drceného stříbra, chlup z loveckého psa, troška magn...ale to Vás přeci nezajímá (a mě nezajímá Vaše zvědavost a touha odhalit mé skryté postupy, pokud chcete vědět zbytek platte...) a tak za použití Stopovacího prášku jsme se dozvěděli kudy kam.

Brzo jsme dorazili ke zmiňovaným dolům, krásné zelené kopce okolo se úplně nabízely k pasení ovcí, což jak jsme zjistili byl i hlavní zdroj obživy zdejších obyvatel, ale kde nic tu nic. Žádný bílý obláček vlny toulající se po zelených pláních.

Sakra, mluvím jak elf.

Žádná debilní ovce se tu nikde napásala. Tohle je divný, je krásné slunečné odpoledne a že by je nechávali zalezlí někde vevnitř? Blbost, tady něco nehraje...

Stačila chvilka a dorazili jsme do bývalých dolů, dnes využívaných lidma jako obydlí (co jsem slyšel žijí ve vytesaných místnostech v bývalých štolách zalezlý jak krysy) a nahlédli jsme dovnitř.

Nic. Ticho, prázdno a tma.

Pomalů jsme vešli dovnitř, zbraně připravené a očekávali to nejhorší...

Drak viděn Tavim

Dlouhá cesta celým labyrintem chodeb nás dovedla až k velkým dveřím. Dlouho, dlouho jsme na ně zírali, poslouchali a zkoumali pasti. Až se mezi všemi protáhl mladý drow Fildar, okoukl zámek a prohlásil: „To je v pohodě, to zmáknou, dejte mi chvilinku.“ Vytáhl co si z kapsy, nějaký šperhák a už, už se chtěl pustit do otevírání, když se ozval Boris:

„Hele, zkus to s tímhle. Zastrč to do dírky a zlom.“ Fildar udělal přesně to, co mu trpaslík řekl.

„Ke straně!!!“ Zařval Boris. Ozvala se mohutná rána a dveře se rozletěly na kusy. Všichni koukali s vyvalenými očima. Mialee se otočila k Borisovi a čekala na vysvětlení, ale Boris se jen pyšně pousmál a jen mezi zuby procedil: „Ach, ta alchymie.“

Přede všemi se otevřela jedna velká místnost s probouranou zdí ústící do, asi třikrát tak, většího prostoru. Středem se ploužili čtyři dragonborni a táhli sebou, nejspíš těžkou, truhlu. Fildar se přikrčil a popošel ke kraji místnosti. Ta byla celá zdemolovaná. Podle všeho musela patřit obchodníkovi, ke kterému nás poslal kněz Moradinův.

Drow se propízlil do poloviny místnosti.

„To snad nemyslí vážně. Oni to nebohého zlodějčka nechají jít do první linie. Musím jim ukázat, co je to odvaha.“ Pomyslel si Tavi. Okoukal jsem styl drowa a vyrazil z druhé strany za ním. Otočil jsem se a asi to na ně zapůsobilo, konečně i trpaslíci vyrazili, za nimi Falguard, náš hledaný dragonborn a obě dívenky, Mialee s Lily. Falguard dělal takový randál, že i hluchý člověk ho zaslechl, ale dragonborni se stále zaobírali svojí truhlou. V místnosti čtyř dragonbornů se nacházely obrovské jámy, ve kterých dna vidět nebylo. Aldrik, Falguard a Korinn se rozběhli na zteč, z dálky podporovanou Lily střílející z kuše. Meče řinčely a kladiva kroutila zbroje.

Ten rámus byl opravdu k nepřeslechnutí. Po chvilce se ozval, od schodů stoupajících k nám, hluk a funění, země se otřásala. Posledních několik zásahu, ať fyzických nebo magických, udeřilo do dragonborních těl, kteří se začali pomalu stahovat ke schodům, odkud vycházelo, stále se blížící supění.

Dragonborni zaujali obranné postavení a vyčkávali. Netrvalo dlouho a ve tmě se rozsvítily oči, ozvalo hlasité zařvání, objevila se bílá hlava, krk, tělo s mohutnými křídly a za sebou vlekl dlouhý ocas. Ano, byl to bílý drak.

„Hmmm, vetřelci. Svačina nebo otroci?“ Zachrčel.

„Co tu chcete, co chcete v mém doupěti?“ Otázal se nás drak.

Nikdo nevěděl, co honem odpovědět a jako první vystoupil Boris:

„Dá se říci, že jsme zabloudili. My....“

V tu chvíli jsem mu skočil do řeči: „Hledáme jistého obchodníka, od kterého cosi potřebujeme.“

Drak se podíval jedním okem po Tavim: „Takže, vy po mě něco chcete, že?“

„Ne! Od tebe ne, chceme obchodníka.“ Odvětil eladrin.

Drak přešel po všech svýma očima, nadechl se a pravil: „Dobrá, někdo z vás, zde s jedním z mých hochů sejdete dolů a vyřídíte si vše, co potřebujete.“

„Fajn,“ řekl Korinn. „Já půjdu.“

„Počkej!“ Zastavili jej Fildar s Borisem. „Sejdeme tam s tebou.“

Všichni tři už, už se chystají šlápnout na schody, když se po nich drak ohnal pařátou, ale Korinna netrefil. Byl to jasný povel k útoku. Falguard se rozběhl s Aldrikem k drakovi a uštedřili mu několik krvavých ran. Mialee se připlížila ze zadu a zabodla jeden ze svých mečů do ocasu draka, který zařval ještě hlasitěji, než když vycházel ze svého brlohu. Jen co elfka vytáhla z draka meč a chystala se k druhé ráně, vymrštil svůj poraněný ohon a srazil Mialee. Byla to ohromná šlupka. Mezitím se povedlo Borisovi vysmeknout z útoků vedených na něj dragonborni a pustil se do kouzlení. Po chvilce osvítila světlá záře Mialee, Fildara, Korinna a Falguarda. Opět nabití životem se pustili do draka. Malá Lily pálila jednu šipku za druhou až padl její poslední výstřel a drak padl a dragonborni? S těmi už to byla sranda. Nabuzený Korinn je řezal hlava nehlava. Falguard se rozmáchl obrovskou sekyrou a jednomu z nich přesekl nohu. Dragonborn se sesypal k zemi a Aldrik mu zasadil takovou ránu, že mu svým kladivem rozdrtil hrudník. Dragonbornská defenzíva odolávala velmi krátce a nyní hurááá na poklad a třeba se i vyléčit.